А все-таки зорі пахнуть паленим бензином…

А все-таки зорі пахнуть паленим бензином

Горять наче лампи заповнені керасином

В темних водах чорної ночі

Більш нічого ти не захочеш

Залишаючи все на розтерзання та муки

Не після того не забудь помити руки

Від крові що залишились з ран

Та від бруду цього життя

Повітря присмаком як метал

Забери з собою усе, що я тобі розповідав

Бажано ще спали ті листи

Розвій попіл десь біля ріки

Хай горять зірки в небі мов ліхтарі

Не дай іншим сплутати твої стежки

Пам'ятай про життя та забудь за примар

Знай, що все-таки на це хтось чекав

Забудь дурні балачки і краще випий гіркої кави

Знайди те, що тобі не сказали

Забери зірку, обпали руки нею в імлі

Дай своєму серцю відчути як палають зірки

Віршики за 2024 рік

Мертві боги

Ми підносим дари мертвим богам

Вони лише промовляють мертві слова

Наша віра штучна й не жива

Немає основи до справжнього бога

Боги живуть за рахунок чистої віри

По при все та завдяки ми даруєм чисті думки

Залишились мертві силуети

Ми промовляємо — де ти?

Те світло що обіцяв нам давно

Залишилась темрява та лише вірні поети старої доби

Неофіти

У цьому світі виживають лише неофіти

Нові ідеї, мов граніти

З вірою в серці, силою слова

Ламають устої, знову і знову

В чистої віри є покровитель

Духовний захисник неофітів,

Стежок та вертепів,

Всіх цих див та памфлетів

У вас є питання?

Задавайте поети

Спробую я все це вам донести

Та не втрати сенсу всіх цих звитяг

Священні пісні та язичницькі тексти

Це все має колись рознестись по світу

Не втративши ідеї-граніту

Міста

Йдемо ми знову опівночі

Йдемо дорогами

Дорогами що обпивають лани золотого руна пшениці

До міст побудованих з початку віків

Зустрічати в містах сонце нового дня

Пити вранішнє кофе та їсти привокзальну шаурму

Йти коло могил древніх богів

Котрі будували міста

Котрі боронили їх від різного лиха та прадревньої єресі

Котрі вмирали за міста та залишали по собі нових

В цих містах зростали імператори

В них набирали війська

Та цими залізницями відправлялись на фронти

А ми все ще йшли

Час ішов за нами,

Шукаючи істинної правди серед брехні

Без назви

Він все ще пише листи

Пише листи у безодню

Пише пустими словами

Пусті речення що втратили сенс

Їх відносить осінніми вітрами

Далеко за обрій

Щастя розфарбоване в чорний

Ще довго заливатиме кров'ю

Серце молодого хлопчини

І знову, і знову

Забиватиме думки без причини

Гіркою тугою

Твій портрет

Захід весняного сонця

Молодого, живого

Не зможу забути я

Твої очі - перші вечірні зорі

Твоє волосся - хмари

Що спадають з небес

Твої вуста - промінь ніжного сонця

Твої обійми - весняний вітер

Що огортає своїм теплом

Твій голос - спів тисяч зірок

Що завжди дарують тепло

Твоє місто - що як титул

Тепер носить твоє ім'я

Повне життя та руху

Доріг що ведуть в забуття

Не забуть мені твої очі

Серед всіх цих розмов та вирів

Не забуть мені твої коси

Вічно б на них дивився б

Зоряний пил

Зоряний вітер

Все тая ніч пустая

Все світять зорі в далечі

Та там більш нічого і немає

Одні лиш зорі далекі

Все вічність круте жорна тай лише

Засипає небокрай пилом золотавим

Зоряний вітер їх несе

У далекі небокраї

Все дме і дме

Засипаючи волосся всіх

Хто йде, чекає, не покине,

Усіх хто спить

Усіх кого зірки не минуть

З усіх усюд

Все буде пилом тих зорей укрито

Усе ж це буде на віки

***

Сонце сходило лише тоді

Як вставала вона від сну

Все здавалося таким простим

Як бачив її усмішку ясну

Очі повні життя

Теплі обійми

Це прекрасне життя

Любив та люблю

Її добре серце та чуйну душу

Нічні розмови та вранішню наготу

Все було так просто, бо я її люблю

Лише ніжність й слова

Тепло та доторки рук

М'яке волосся що гладить моя рука

Її щирість та чесні слова

Що завжди говорила вона

Все що було та все що буде

Ми тримаємося за те що є

Тому що я кохаю тебе